

til Thing- og Arresthuse samt Lønningerne til Politibetjente ville i Genhold til det ovenfor Bemærkede vedblive at være kommunale, hvormod de øvrige Udgifter ville komme til at paahvile Statskassen.

Naar man nu paa den ene Side ser bort fra de nye Udgifter, som den forandrede Retspleie medfører ved de kriminelle Retsfager, og som helt falde Statskassen til Last, og paa den anden Side fra de for Tiden ikke ansættelige Udgifter til Indretning og Vedligeholdelse af Politistationer, der skulle bæres af Kommunerne, hvilke Udgifter iøvrigt, naar Stationerne først ere indrettede, ikke kunne løbe op til noget stort Beløb aarligt, vil Forholdet mellem de Udgifter, der efter Kommissionens Forslag falde henholdsvis paa Staten og paa Kommunerne omtrent stille sig saaledes, naar Udgifterne i Finantsaaret 1876—77 lægges til Grund paa den ene Side for Udgiften til Thing- og Arresthuse, paa den anden Side til egentlige Delinventomkostninger:

Paa Staten falde de egentlige Delinventomkostninger med 208,318 Kr.

Paa Kommunerne:

- 1) Udgifter til Thing- og Arresthuse 179,486 Kr.
 - 2) Udgifter til Politiet*) 556,800 —
- 736,286 —

Det viser sig herefter, at den paa Kommunerne fallende Byrde omtrent vil være den samme som den nuværende (efter det ovenfor Anførte beløber den for 1876—77 for Kjøbstæder og Land, bortset fra Kjøbenhavn, 750,706 Kr.).

I Genhold til det tidligere Bemærkede er det i Udkastets § 1 fastsat, at de Udgifter, som vedblivende skulle være kommunale, ville være at udrede af Amtsreparationsfondene og de indenfor Amtsraadsstredsen liggende Kjøbstæder i Forhold til Folkemængden, paa Bornholm af den for Kjøbstæder og Land fælles Amtsfond. Udgifterne til den kriminelle Retspleie, der for Tiden falde paa Kjøbstæderne med et Beløb af c. 1 Kr. 22 Øre

*) Man er herved gaaet ud fra, at der, bortset fra Kjøbenhavn, naar Folketællingen af 1870, som man har maattet benytte, lægges til Grund, i 55 Politikredse vil være at lønne 42 Overbetjente, 129 gaadende Politibetjente og 229 ribende Politibetjente. For Overbetjentens Bedkommende har man regnet Lønning og Uniformering gennemsnitlig til 1,700 Kr. for hver, for Politibetjentens Bedkommende har man regnet til Lønning og Uniformering gennemsnitlig 1,100 Kr. for hver og til Hættehold for de berebne Politibetjente 400 Kr. for hver.

pr. Individ, medens de for Landets Bedkommende kun udgjøre c. 0,35 Øre pr. Individ, ville herefter, saafremt Kommissionens Forslag følges, beløbe overalt c. 0,46 Øre pr. Individ. Med Hensyn til selve de Udgifter, som skulle udredes af Amtsreparationsfondene og Kjøbstæderne, bemærkes, at forsaavidt der i § 1 Lit. a er nævnt „den minimale Politistyrke“, er det herved selvfølgelig ikke Meningen, at ikke ogsaa Udgifterne til den mulig større Politistyrke paa de enkelte Steder skulle være kommunale. Men Spørgsmaalet, om og hvorvidt Politistyrken i det enkelte Distrikt skal forøges udover den minimale, beror paa, at den kommunale Bestyrelse for dette Distrikt samtykker i Udvidelsen, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 108 Lit. 2, 3die Stykke i Slutningen, og Udgifterne hertil maa da selvfølgelig bæres af Distriktet og kunne ikke komme ind under den Fordeling paa større Kredse, som Loven hjemler for den minimale Styrke.

Ihvorel det er Meningen, at Statskassen skal bære Udgifterne ved Anholdtes samt Varetægts- og Straffangere's Underholdning og Forpleining, har man af praktiske Hensyn forment, at disse Udgifter dog kun bør afholdes af Statskassen paa den Maade, at der for hver af de i Underretskredsenes Anholdelseslokaler og Arresthuse henhørende Anholdte og Varetægts- eller Straffanger erlægges en ved Loven fastsat Betaling pr. Dag, der er den samme overalt. Paa denne Maade er ogsaa Forholdet ordnet i Norge, og foruden til de Vanskeligheder, som Regnskabsførelsen med saadanne Udgifter vil medføre for Staten, naar de skulle afholdes af Statskassen efter Regning, er der ved Forslaget ogsaa taget Hensyn til, at der ellers neppe af de stedlige Myndigheder vil blive ført en saa nøie Kontrol med Beløbenes Anvendelse eller taget de Besparelshensyn, som Tilfældet vil blive, naar Udgiften udover en vis Grænse vil falde de stedlige Kasser til Last. Man er iøvrigt gaaet ud fra, at det i Forslaget opstillede Vederlaag, saalænge Priserne ikke væsentlig forandre sig, virkelig svarer til den Udgift, som en Varetægtsfanges Underholdning og Forpleining medfører, saa at der regelmæssigt ikke vil falde nogen Udgift paa Kommunerne.

Bestemmelsen i § 2 om, at Forpleiningen sjælden skal ydes in natura, gælder for Tiden kun Brødrationen, men ikke Middagsmaden, jfr. Plakat 7de Januar 1819. Den forandrede Regel er grundet væsentlig i de Vanskeligheder og Misligheder, der kunne opstaa, naar Bespisningen er overtagen som en Selhed, t. Ex. af Arrestforvareren. Det skjønnes derhos ikke rettere, end at den, som er formuende nok til selv at sørge for sin Bespisning og foretrækker dette, ikke har noget billigt Krav paa at erholde et Bidrag hertil.